

Lysholm Christensen (KRF):

Nu tror jeg, vi efterhånden er kommet dertil, hvor alle ønsker en afslutning på denne sag, både her i salen og ude i landet, så arbejdet kan gå videre på vore udmærkede seminarier. Men der er nogle få ting, jeg vil trække frem.

Jeg føler, at vi i denne sag har været i presens magt på en urimelig måde. Det har nærmest været umuligt at komme igennem med det, der egentlig var kernen i denne debat. Jeg tænker på, at det har været alt for vanskeligt at komme igennem med det synspunkt, at det var en styrkelse af læreruddannelsen, vi ville, selvfølgelig også en økonomisk besparelse, men først og fremmest en styrkelse af læreruddannelsen. Det har næsten været umuligt at få det synspunkt ud til den danske befolkning. Man har hængt sig alt for meget i de få millioner kroner, der kunne spares. Når vi i Kristeligt Folkeparti gik med i dette forlig, var det netop ud fra det grundsynspunkt, at læreruddannelsen skulle styrkes. Ingen sagkyndig har i de senere måneder betvivlet, at dette formål ville man opnå ved at sammenlægge og nedlægge et antal seminarier.

En anden ting, som jeg også vil nævne, er, at vi ude i landet har mødt det synspunkt fra lærerside: Hvordan skal vi opdrage den kommende generation, børnene, til demokrati, når de er vidne til det spil, der er foregået i Folketinget i de senere måneder? Dertil vil jeg blot sige, at det er et godt eksempel på, at demokrati ikke altid kan føres ud i det yderste led, uden at sagen bliver forkludret. En sag som denne, som er en helhedsplan for det ganske land, er nødt til at blive afgjort her i Tinget, hvor man forhåbentlig kan bevare overblikket. Skulle man ud at spørge det enkelte lærerråd, den enkelte gruppe af studerende eller de enkelte skolebestyrelser, ville der blive indblandet alt for mange lokale følelser og interesser, og det ville være ganske umuligt at få løst et sådant problem. Demokrati er netop, at en sådan sag bliver afgjort her i landets høje Ting, og man kan roligt gå ud og forklare børnene i vore skoler, at sådan fungerer det repræsentative demokrati.

Jeg vil også tilslutte mig flere andre ordførere, som har beklaget, at Socialdemokratiet ikke var med i forliget. Jeg skal blot udtrykke det på den måde, at Socialdemokratiets ordførertale ved førstebehandlingen ikke var at forstå som et tilbud – sådan kunne jeg i hvert fald ikke forstå den.

Til sidst vil jeg blot udtrykke et ønske om smidighed og gode forhandlinger på de seminarier, der nu skal sammenlægges. Jeg håber, at man kan finde fornuftige løsninger på sammenlægningerne, og at man tager skyldigt hensyn til de personalemæssige konsekvenser, det naturligt vil få.

J. K. Hansen (S):

Det er på høje tid, at arbejdet går videre, hørte jeg lige Kristeligt Folkepartis ordfører sige. Ja, der er i hvert fald nogle seminarier, hvor arbejdet ikke kan gå videre. Jeg kommer fra en del af landet, som må bøde med nedlæggelse af tre seminarier, nemlig Esbjerg, Kolding og Tønder.

Jeg forventer ikke på nogen måde, at det, jeg her siger, vil få betydning over for det flertal, der stemmer for nedlæggelse af en række seminarier.

Jeg har alene taget ordet, for at det til evig tid skal stå nedfældet i Folketingstidende, at vi i 1989 havde en regering, der fuldstændig lod hånt om bevarelsen af en uddannelsesinstitution, oven i købet en, der ligger i det yderste hjørne af landet.

Jeg fik i dag sendende med posten – jeg tror, der er andre, der også har fået det – et meget fint ark med året 1988's frimærker, hvor jeg blev opfordret til at stemme om, hvilket frimærke der skal være årets frimærke i 1988. Der var mange smukke mærker imellem. Der var Chr. IV naturligtvis, der var motiver vedrørende stavnsbåndet, Industrirådet, Dansk Metal og en række andre, men mit øje faldt pludselig på et frimærke, som jeg syntes var meget smukt, og som også talte til mig: Det var Tønder Statsseminariums 200-års-jubilæum. Det er meget smukt, at et seminarium får et frimærke det år, hvor det i hvert fald blev foreslået nedlagt. Nu kan jeg så stemme for, at Tønder Statsseminarium kommer på årets frimærke, men man kan så græde videre i Tønder, for man bevarer jo ikke Tønder Seminarium af den grund.

Jeg brugte nogen tid på at granske i de gamle lovsamlinger fra 1920, hvor en række love i anledning af Sønderjyllands genforening med Danmark blev vedtaget enstemmigt i såvel Folketing som Landsting. Iblandt disse love finder vi da lovforslag nr. 52, forslag til lov om oprettelse af 2 statsseminarier, ét i Haderslev og ét i Tønder. I bemærkningerne til dette lovforslag –